

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **O. H.**, narozeného ..., státního příslušníka Ukrajiny, v ČR bytem H. 1148, M. B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (Odbor azylové a migrační politiky)**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-569/ZA-ZA05-ZA02-PD1-2014, o prodloužení doplňkové ochrany,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-569/ZA-ZA05-ZA02-PD1-2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 13. 4. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neprodluhuje.

Žalobce předně uvedl, že o doplňkovou ochranu na území České republiky žádal v roce 2014 kvůli situaci na Ukrajině, avšak v současné době má nadto na území České republiky matku, která zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a otce, což je dle žalobce zapotřebí mít na zřeteli.

Žalobce dále namítl, že nesouhlasí s posouzením situace na Ukrajině tak, že válka

ohrožuje všechny obyvatele a nikoli jen žalobce, protože žalobce řadou dokladů a dokumentů dokládal ohrožení své osoby. V tomto ohledu nelze dle žalobce vycházet z názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Azs 36/2015 – 36, že situace na Ukrajině je ozbrojeným konfliktem, který však nedosahuje takové intenzity, že by byl ohrožen každý občan Ukrajiny. Podle žalobce nelze tento závěr Nejvyššího správního soudu aplikovat na všechny obdobné případy, protože situace na Ukrajině se vyvíjí. V oblasti, odkud žalobce pochází, probíhá mobilizace, přičemž žalobce se nehodlá účastnit ozbrojeného konfliktu.

Žalobce na základě uvedeného uzavřel, že podle jeho názoru jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany, neboť mu i nadále hrozí ve vlasti vážná újma spočívající v povinném nástupu do vojska a nedobrovolné účasti v ozbrojeném konfliktu, přičemž dle žalobce nebyla tato situace ze strany žalovaného dostatečně posouzena.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť po porovnání informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a které jsou součástí správního spisu, se skutečnostmi uvedenými žalobcem v řízení, v němž žalobci byla udělena doplňková ochrana, a skutečnostmi, které žalobce uvedl v nynějším řízení o prodloužení doplňkové ochrany, žalovaný dospěl k závěru, že ve vlasti žalobce došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu.

Žalovaný doplnil, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 25. 11. 2014, č. j. OAM-569/ZA-ZA05-ZA05-2014, udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců, protože bezpečnostní situaci v místě bydliště žadatele ve městě Luhansk, nebylo možné považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Z informací dostupných správnímu orgánu v době vydání tohoto rozhodnutí vyplývalo, že v Doněcké a Luhanské oblasti docházelo k ozbrojeným střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci, a bezpečnostní situace byla značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny. Nebylo přitom zřejmé, zda se konflikt nerozšíří i do ostatních oblastí země. Podle uvedených zpráv byla v bojích používána těžká technika včetně tanků a raketových systémů, docházelo k raketovému ostřelování obcí v uvedených oblastech a při těchto akcích umírali civilisté. V souvislosti s uvedenou situací byl zaznamenán nárůst vnitřně vysídlených osob, které se potýkaly s řadou problémů při získávání přístupu k sociálním službám a potížemi při přihlašování bydliště, v důsledku čehož pak tyto osoby musely čelit i dalším překážkám, které jim bránily též v přístupu k jiným administrativním službám. Žalovaný v předešlém řízení dospěl po posouzení individuální situace žalobce k závěru, že žalobce za tehdejší situace neměl možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, a konstatoval, že v případě návratu žalobce na Ukrajinu nelze zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce žalovaný nebyl schopen v tu dobu předvídat, a tedy ani přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci neprodloužil doplňkovou ochranu, o jejíž prodloužení žalobce žádal žádostí ze dne 7. 11. 2016 kvůli nestabilní situaci na Ukrajině a v Luhansku a neochotou bojovat, protože dospěl k závěru, že v zemi původu žalobce došlo oproti době, kdy žalobci byla udělena doplňková ochrana, k takovým zásadním a trvalým změnám, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Z aktuálních zpráv týkajících se země původu žalobce je dle žalovaného zřejmé, že napjatá situace přetrvává pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října roku 2015 omezují výhradně na linii styku nepřátelených stran, která probíhá dvěma zmíněnými oblastmi, přičemž v sousedních oblastech (Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské) k žádným ozbrojeným incidentům nedocházelo a nedochází. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zároveň konstatoval, že situace v samotném Luhansku, kde žalobce žil, se od doby, kdy získal doplňkovou ochranu, výrazně nezměnila a město se i nadále nachází pod kontrolou proruských jednotek, pročež po žalobci nelze požadovat, aby se vrátil do místa svého původního bydliště. Jak ovšem vyplývá z ustálené a jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z jeho usnesení ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 Azs 187/2016 - 26), „*k udělení mezinárodní ochrany nestačí pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale musí mu v důsledku takového konfliktu brozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu brozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity*“. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud k situaci na Ukrajině zároveň uvedl, že tuto nelze klasifikovat jako totální konflikt, a že je tudíž na žadateli, aby prokázal dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že již vážnou újmu utrpěl nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, že konflikt probíhá v části země, kde pobýval, a že nemůže najít účinnou ochranu v jiné části země.

Žalovaný se proto zabýval otázkou, zda může žalobce bezpečně a oprávněně odcestovat a usadit se v jiných oblastech Ukrajiny, které jsou pod kontrolou ukrajinské proevropské vlády, stabilní a dlouhodobě bez ozbrojených střetů. Žalovaný po provedeném správním řízení neshledal žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, měl v současné době rozšířit i do dalších částí země. Proto v případě žalobce neshledal žádnou závažnou objektivní překážku, která by mu bránila ve využití institutu vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny. Žalovaný k tomu ze shromážděných podkladů zjistil, že počet registrovaných vnitřně vysídlených osob dosahuje téměř 1,8 mil., přičemž většina z nich pobývá zejména v regionech blízkých oblastem pod kontrolou separatistů nebo v Kyjevě. Z informací shromážděných správním orgánem v průběhu správního řízení vyplývá, že možnosti stěhování v rámci Ukrajiny (mimo oblastí Donbasu a Krymu) jsou standardní, přičemž neexistují v tomto ohledu žádná úřední omezení. Mimo to Ukrajina od doby vypuknutí krize přijala některá opatření pro zlepšení situace vnitřně vysídlených osob. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí rovněž zabýval přímo osobní situací žalobce, který vypověděl, že je zdravý, má

středoškolské vzdělání, je schopný pracovat (v České republice dle svého vyjádření pracuje), nemá děti ani jiné závazky a není zranitelnou osobou. Dle názoru žalovaného proto v případě žalobce neexistuje ani v tomto směru žádná objektivní překážka, která by mu bránila ve využití tzv. institutu vnitřního přesídlení. Žalovaný přitom poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že „*lokální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany*“ (viz usnesení ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, usnesení ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 - 44, a usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61). Podle žalovaného tedy žalobce může v případě návratu do vlasti nalézt účinnou ochranu v jiné části svého domovského státu, přičemž reálná možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny podle názoru žalovaného v případě žalobce v podstatě vylučuje možnost udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, nebo ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74).

K námitce žalobce týkající se soukromého a rodinného života na území České republiky (matka žalobce má v České republice trvalý pobyt a otec žalobce je zde žadatelem o mezinárodní ochranu, přičemž v současné době probíhá v jeho případě před Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 46 Az 3/2017 řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu), pak správní orgán uvádí, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, a že uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládá velmi přísně. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 - 35 uvedl, že „*Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamena natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27)*“. Takto vypjatou životní situaci však žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a netvrdí ji ostatně ani ve své žalobě. Žalovaný připomněl, že mezinárodní ochrana je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Potřeba legalizovat si na území České republiky pobyt, byť by jeho cílem byla realizace a další rozvíjení rodinného a soukromého života, důvodem pro přiznání azylu a ani doplňkové ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců. Výjimečné okolnosti, které by mohly být důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na rodinný, případně soukromý, život, v případě žalobce přitom seznat nelze.

Žalovaný tedy uzavřel, že v případě žalobce již pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, neboť v případě jeho návratu do vlasti mu nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu nehrozí, přičemž má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti, a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 25. 11. 2014, č. j. OAM-569/ZA-ZA05-ZA05-2014, byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců, protože bezpečnostní situaci v místě bydliště žadatele ve městě Luhansk nebylo možné považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Žalobce žádostí ze dne 7. 11. 2016 požádal o prodloužení udělené doplňkové ochrany, neboť na Ukrajině a v Doněcku přetrvává nestabilní situace, pokračuje válka a on nechce bojovat. Při ústním pohovoru dne 25. 11. 2016 svá tvrzení rozvedl a doplnil, že má na území České republiky rodiče, se kterými sdílí společnou domácnost. Žalovaný si pro posouzení důvodnosti tvrzení žalobce opatřil informace o zemi původu, a to informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP a č. j. 107288/2016-LPTP, informace OAMP ze dne 9. 9. 2016 „Bezpečnostní a politická situace na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země“ a ze dne 24. 11. 2016 „Ukrajina: situace v zemi“, výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, výroční zprávu Freedom House 2016 ze dne 27. 1. 2016 a zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině. Žalovaný následně umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čehož žalobce nevyužil, avšak požádal žalovaného o lhůtu k doložení zpráv OBSE. Žalovaný žalobci stanovil lhůtu 14 dní k doložení zpráv, avšak žalobce žádné zprávy nepředložil. Žalovaný na to napadeným rozhodnutím žalobci neprodloužil doplňkovou ochranu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že město Luhansk, kde žalobce žil před odjezdem z vlasti, nadále zůstává pod kontrolou proruských separatistů, a proto po žalobci nelze spravedlivě požadovat návrat do svého původního bydliště. Žalovaný ovšem z podkladů napadeného rozhodnutí zjistil, že došlo ke zmírnění bojů a stabilizaci bezpečnostní situace na východě země. Také na základě informací o zemi původu žalobce konstatoval, že žalobci nic objektivně nebrání přesídlit do jiné oblasti Ukrajiny obdobně jako 1,8 milionu registrovaných vnitřně vysídlených osob. Žalovaný připustil, že systém pomoci vnitřně vysídleným osobám má svá problematická místa, avšak ukrajinská vláda jej postupně zdokonaluje a dokonce za účelem pomoci těmto osobám založila Ministerstvo pro okupované oblasti a vnitřně vysídlené osoby. S přihlédnutím k dobrému zdravotnímu stavu, středoškolskému vzdělání a aktuálním pracovním zkušenostem žalovaný dovodil, že žalobci nic nebrání využít přesídlení, přičemž k obavě žalobce, že kvůli averzi ostatních občanů k ruskojazyčným občanům Ukrajiny nedostane bydlení a skončí na ulici, žalovaný podotkl, že pro vnitřně vysídlené osoby existují střediska, jejichž služeb může využít. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobci již nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, a tudíž pominuly důvody, pro něž mu byla doplňková ochrana udělena.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“

Soud předně k argumentaci žalobce, že na území České republiky pobývají jeho rodiče, se kterými sdílí společnou domácnost, poukazuje na výše citovaný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v usnesení ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35. Žalobce je zletilou, samostatnou a zdravou osobou, a proto jeho případ není výjimečný ve smyslu uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu, ve kterém by nerespektování rodinných vazeb na území České republiky bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Argumentace žalobce tedy není důvodná.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že jeho návrat na Ukrajinu v současné situaci by znamenal skutečné ohrožení jeho života, a že nesouhlasí s posouzením situace na Ukrajině žalovaným v tom smyslu, že válka ohrožuje všechny obyvatele a nikoli jen žalobce.

Ačkoliv soud připouští, že východní část Ukrajiny (Luhansk, Doněck) jsou zasaženy ozbrojenými střety ukrajinských příslušníků s proruskými separatisty, žalobce nic nenutí vrátit se právě do této části Ukrajiny, když, jak uvedl žalovaný, z podkladů opatřených žalovaným vyplývá, že na Ukrajině je mnoho osob, které byly nuceny opustit své domovy v těchto regionech a přesídlit do jiných částí Ukrajiny a je jim poskytována vládní pomoc. Proto soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že v případě návratu do vlasti bude ohrožen jeho život. Soud zároveň dodává, že žalovaný neposoudil situaci ve vlasti žalobce tak, že jsou ohroženi všichni obyvatelé a ne pouze žalobce, nýbrž se jednalo o právní názor Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68), který žalovaný citoval. Situaci na Ukrajině žalovaný posoudil tak, že ozbrojený konflikt je dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, přičemž zbytek území je klidný a stabilní, a registrovaná vnitřně vysídlená osoba má možnost využít vládní pomoci (např. středisek pro tyto osoby), přičemž o aktivní pomoci ukrajinské vlády nasvědčuje skutečnost, že bylo zřízeno Ministerstvo pro okupované

oblasti a vnitřně vysídlené osoby. Na základě uvedených skutečností soud nepovažuje námitku žalobce za důvodnou.

Soud v souvislosti s námitkou žalobce, že podle jeho názoru jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany, neboť mu i nadále hrozí ve vlasti vážná újma spočívající v povinném nástupu do vojska a nedobrovolné účasti v ozbrojeném konfliktu, přičemž dle žalobce nebyla tato situace ze strany žalovaného dostatečně posouzena, konstatuje, že žalovaný se v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal s obavou žalobce, že bude nucen se proti své vůli účastnit jako voják ozbrojeného konfliktu. Žalobce přitom právě tuto skutečnost opakovaně uváděl v průběhu správního řízení i v podané žalobě. Jelikož toto opomenutí žalovaného brání soudu přezkoumat důvodnost námitky žalobce, že mu v důsledku nedobrovolné účasti v ozbrojeném konfliktu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, a závěr žalovaného, že žalobci újma ve smyslu § 14a zákona o azylu nehrozí, není podepřen odůvodněním vypořádávajícím veškerá tvrzení žalobce, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Soud na základě výše uvedeného výrokem pod bodem I. podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a současně vyslovil, že se podle § 78 odst. 4 věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Jelikož žalobci ani žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně

Za správnost:
P. Š.